

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

13. Tentauerunt autem quidam & de circumeuntibus Iudæis exorcistis inuocare super eos, qui habebant Spiritus malos, nomen Domini Iesu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

13. Tentauerunt autem quidam & de circumuen-
tibus Iudæis exorcistis, invocare super eos, qui
habebant spiritus malos, nomen Domini Iesu.

Indulge hic (de more) suo stomacho Cal-
uinus; & arreptis istis Iudæis exorcistis,
venenata sua spicula contra Christianorum
exorcistas extorquet. *Sub regno* (inquit) *Chri-*
sti fecit praua ambitio, vt Christiani cū Iudæis cer-
tarent. Techna ista Caluiniana, ars & fraus
diabolica est; vt quacumq; in re veteris po-
puli pietatē, ac diuina illic instituta, Ecclesia
Christi Catholica piē ac religiosē imitatur,
hoc Satan iste, ab illo principe Satana edo-
ctus, *praua ambitionis calumnioso vocabulo*
traducatur. *Creati enim* (inquit) *sunt hominum a-*
bitrio (Ecclesiæ Apostolicæ iudicio dicere de-
bit) *exorcista.* Deinde, *vt semper in deo erius pro-*
labi solet superstitio, hoc clericis suis omnibus com-
mune esse voluit Papa, qui ad maiorem gradum pro-
moendi erant. *Postquam enim facti sunt ostiarij,*
extemplo illis coniuratio demonum mandatur. Si
hic exorcistarum gradus inter minores cle-
ricales ordines ex Papæ voluntate ortus est,
qui hoc suis clericis commune esse voluit;
profecto Papæ fuerunt non Latinæ tantum
& Occidentalis Ecclesiæ Sacerdotes omnes
(vt suis hodie hæretici persuadere volūt) sed
& Orientalis, Græciæ totius, ipsiusque Afri-
cæ Sacerdotes omnes. Exorcistas enim inter
minores ordines recensent, in Græca qui-
dē Ecclesiā, "Antiocheni & Laodiceni Con-
cilij

Christia-
norū ho-
ris Calui-
nus.

Exorcista
rū ordinē
Græca &
Africana
Ecclesia
agnoscit,
nō Roma-
na tantū.
"Ant. cā.
10.
Laodic.
can. 29.

Carth. 4.
cap. 7.

cilij Patres ante annos plus mille ducentos in Africa verò Carthag. 4. Concilij Patres cui & B. Augustinus interfuit. Sed quod nota per orbem Catholica seruat Ecclesia, hoc vnus Papæ voluntati tribuere solet Calvinus, solent & alij horum temporum hæretici. Porrò de Exorcistis inter Christianos

Antidot.
Euang. in
Matth. c.
22. ver. 26.

multò illustrius quàm inter Iudæos, alibi contra Calvinum frequentia Antiquitatis testimonia produximus. Nunc quæ hinc Caluino sequuntur, videamus: *Ipsa autem experientia planè se ridiculos faciunt. Fateri enim videntur, inanem & sine effectu se titulum conferunt. Nam vbi facultas qua diabolos adiurent? Et ipsi se oracula manifesto ludibrio suscipiunt munus quod nunquam exercent. Sed hoc scilicet iure accidit, si nullus sit error: in finis, vbi à verba Dei discedunt.*

Caluini
futilis dis-
putatio.

Attende, Lector, quàm futiliter disputat quàm impiè garrit. *Vbi (inquit) facultas qua diabolos adiurent? Suscipiunt munus quod nunquam exercent. Sed vnde hoc Caluino constat? Caluinus nunquam vidit, aut factum audiuit ergo nūquam factum est. Calvinus si audiuit factum, non credidit: ergo nunquam factum est. Ad corpora SS. Martyrum Geualij & Protasij dæmones non sunt eiectiones*

† Ambros.
epist. 85.
* Confess.
lib.
‡ In Apo-
log. c. 32.

tametsi id † S. Ambrosius & * S. August. factum attestetur, quia Ariani id factum non crediderunt. Christianis dæmones esse subiectos (vt † Tertullianus & alij cōtra infideles Ethnicos fortissimè asseuerant) falsum est, quia

est, quia Pagani illud credere noluerunt. Similis omnino est incredula Caluini affirmatio. Nos verò, vt quod vidimus testemur, Romæ ante multos annos per exorcismos Sacerdotum eiecta dæmonia vidimus, & in illa sancta vrbe eiectionem dæmonum per exorcismos Sacerdotum rem esse frequentem, ac satis vulgarem nouimus. Sed & quosdam ex nostris Anglis cognoui, qui patrijs hæresibus imbuti Romam venientes, visis illic exorcismis dæmonū, Catholici in patriam redierunt. Porro tam in Gallia quàm in hoc Belgio quædam illustria huius rei exempla typis vulgata ad omnium notitiam peruenire potuerunt: maximè de Nicolaa illa demoniaca Lauduni per Episcopum loci liberata, aliquot hominum millibus respectantibus: quæ res viuo adhuc Caluino gesta ad eius aures facile potuit peruenisse: sed quia Gentili perfidia & Iudaica incredulitate oppletæ erant, quod audiuit, credere noluit. Sed an eius incredulitas cuiusquam fidem labefactabit?

Dæmonū
exorcit-
mus in
Cath Ec-
clesia fre-
quens.

An. 1566.

Deinde tamen si ista amplius non fieret, vel quia occasio faciendi non datur, vel etiam quia à quibusdā frustra tentatur, meminisse tamen Caluinus debuerat, quod in vniuersum de credentibus in eum Christus Dominus futurum prædixit: *Signa (inquit) eos, qui crediderint, hæc sequentur. In nomine meo dæmonia eijcient, linguis loquentur nouis, serpentes tollent, &*

Mat. 16.
17.

Mm si quid

si quid mortiferum biberint, non eis nocebit. Super
 aegros manus imponent, & bene habebunt. Age
 go. Sicut contra exorcistas Sacerdotes, sic
 contra Christianos in vniuersum, veluti
 ter Iulianus, Porphyrius, Celsus, ritum
 suum canis Calvinus diducat, & dicat: *Ex*
experientia p' ane se ridiculos Christiani faciunt. Pe-
teri enim coguntur, inanem & sine effectu titulum
Christum illis contulisse. Nam ubi facultas
diabolo adiurent? Vbi sunt qui linguis loquuntur
novis, qui serpentes tollant? &c. Quod si verò
 ipse in hunc locum Calvinus agnoscit
 ista ad singulos trahenda non sunt, sed ad testam
 Christi gloriam satis fit paucos ex credentibus
 se hac facultate ornatos; quare similiter
 agnoscit adiurandi daemones potestatem
 exorcistis in Ecclesia Christi specialiter con-
 cessam, nec absurdè nec frustra concedi, si
 met si pauci eam potestatem cum fructu ex-
 erceant? Sed perspicuum est, sicuti huius
 modi dona credentibus promissa sunt, non
 omnibus promiscuè, sed quaedam his, qua-
 dam illis, & quibusdam eorum nulla; nec
 semper concedenda, sed ad fidei Christianae
 in primis suis exordijs commendationem
 data erant: sic daemones exorcizandi potes-
 tas clericali ordini data, nec à singulis ex-
 orcis exercetur, vel quia materia non con-
 fert, vel quia aut ipsorum aut aliorum me-
 dica fides huc fructum impedit, nec ut se-
 per exerceatur necesse est, quia vel Christi
 gloriam

Caluini
 in cleru
 calumnia
 in omnes
 Christia-
 nos cadit.

In Harmo-
 nia ibidè.

Calvinus
 ex seipso
 refutatur.

gloriam his miraculis illustrari ubiq; locorum & quocumque tempore non est opus; vel arreptiij ipsi & dæmoniaci aliquo iusto Dei iudicio hoc remedio gaudere non permittuntur.

18. *Muli credentium veniebant cœnsuetes & annunciantes actus suos.*

Confessionis peccatorum Sacramentalis, qualis in Ecclesia Catholica perpetuis temporibus in vsu fuit, quod hîc narrat Lucas, exemplum esse potest; maximè publica illius cōfessionis quæ in primitiva Ecclesia, non quidè pro quibusvis promiscuè peccatis, sed pro grauibus & enormibus flagitijs, idq; ex iudicio & arbitrio Episcopi aut Sacerdotis, diu admodum obtinuit. Cuius rei locupletissimi testes sunt antiquissimus Tertullianus, ^b Origenes, & ^c S. Augustinus. Talis publica, si non prinata & verè Sacramentalis, hæc confessio videtur fuisse. Primum, quia credentes iam & baptizati erāt, qui *actus suos confitebantur*. Nulla autem iam fidelibus & baptizatis alia in Christi Ecclesia peccatorum confessio in vsu fuisse legitur, quàm vel publica vel priuata Sacerdotibus Dei facta. Talem igitur hanc fuisse, rectè & probabiliter concludimus. Quis enim negabit multò rectiùs & probabiliùs, ex totius Christi Ecclesiæ consuetudine & vsu, sensum Scripturæ & facta Christiano-

Confessio peccatorū in prima Ecclesia.

a. In lib. de pœnitentia. b. Homil. 2. in Plal. 37. c. Hom. 50. ex Hom. 50. cap. 15